

Pozdě večer volala Calovi Rosie Provanová. Když zazvonil telefon, zrovna seděl u stolu a skláněl se nad obrovskou mapou Edinburghu.

„Prosím...“

„Zdravím, tady Rosie.“

Cal mlčel. Přejížděl prstem po mapě a sledoval cestu, po níž se měl v plánu vydat. Překontroloval ji už třikrát. V okolí 250 metrů nebydlel žádný z politiků, na něž se vztahoval soudní zákaz. Rozhodně se nehodlal dobrovolně vydat Ryanovi v dárkovém balení.

„Nevzbudila jsem vás?“

„Ne.“

„Zítرا vyjde ten článek v *Daily Record*. Říkala jsem si, že bych vám měla dát vědět.“

Teď už Cal poslouchal.

„Jste na titulce a uvnitř máte celou dvoustranu. Doslova po tom článku skočili. Ráno si na tom budou chtít přihřát polívčičku všechny noviny, uvidíte.“

„Díky, Rosie.“

Telefon ztichl. Cal jí to položil.

Co má za problém? Rosie zůstala zírat na displej, obočí povytažené, nalíčená ústa překvapením otevřená. Je to sprosták a blbec, i když svým způsobem sexy.

Cal opravdu měl problém: najednou mu došlo, že už mu nezbyvá moc času. Jakmile bude článek venku, brzy si ho najdou další reportéři. Jestli chce nechat kytku přede dveřmi předsedy vlády – ten totiž na seznamu v Ryanově kanceláři nebyl –, musí to udělat hned, než se spustí celý ten mediální cirkus.

Přešel místnost, vylezl nahoru po točitém schodišti a snažil se ignorovat vnitřní hlas, který ho varoval před zbrklostí. Neslíbil si snad, že si to příště naplánuje líp? Vrátil se ze střechy s malou rostlinkou v plastovém obalu. Pak se za ním s prásknutím zavřely vchodové dveře.

Když se o víc než dvě hodiny později vrátil, ukazovaly hodiny 1.20. Vzrušení z toho, že nechal *Dryas octopetalu* přede dveřmi předsedova sídla, už opadávalo, přesto se Cal cítil skvěle. Možná tím Ryanovi trochu znepríjemní život. Možná teď bude skotská vláda věnovat více pozornosti životnímu prostředí. Možná se nestane ani jedno. Ale článek spolu s květinou vysílaly Ryanovi osobní vzkaz – k tomu, aby se Cal stáhl, bude zapotřebí víc než byt převrácený vzhůru nohama a soudní zákaz přiblížení.

Cal si nastavil budík na půl osmé, praštil sebou na matraci, otočil se na bok a usnul.

V sedm se rozdrnčel zvonek: dlouhé hlasité zatroubení. Cal sáhl po budíku, pak si uvědomil, co se děje, a klopýtavě doběhl z postele ke dveřím. Měl na sobě džínny a tričko – od včerejška se nepřevlékl. „Ano?“

„Cal McGill?“

„Jo.“ Hlas měl ještě zastřený spánkem.

„Jmenuju se Tom Baillie, pane McGille. Jsem z *Edinburškého deníku*. Jsem tu kvůli tomu článku v *Daily Record*.“

Cal si prsty pročísl vlasy a přitiskl si dlaň na čelo. „Poslouchejte, Tome, můžu vás o něco poprosit? Přijďte později, ano?“

„Mě ale tlačí termín...“

„Já s vámi teď ale mluvit nebudu.“

„A v kolik?“

„Půl devátá nebo devátá by byla fajn. A vyřídte to i všem ostatním, jestli tam dole nestojíte sám.“ Cal položil sluchátko a celý ztuhlý se odkymácel do koupelny. Osprchoval se,

oholil, zastříkal si ránu dezinfekcí – okraje kolem vytrženého masa už nebyly tak živé jako večer – a vylovil z kufru čisté oblečení. Vzal si černé džíny a tričko, vyšel z bytu a po služebních schodech se dostal k zadnímu vchodu. Přešel přes ulici a z kopečka seběhl po pěšině na chodník. Pákistánec, který vlastnil zdejší potraviny spojené s trafikou, zrovna vytahoval před obchod bedny s ovocem a zeleninou. Cal si koupil dva výtisky *Daily Record*, litrovou krabici mléka, cereálie a dvě šunkové rolky, které jako vždy nechal za pultem pro jednoho starého žebráka, co si sem pro ně každý den chodil. „Jak se má?“ zeptal se.

„Stejně, pořád si jenom stěžuje,“ odpověděl majitel. „Prý vám koupí pivo, jen co bude mít nějaké peníze...“

„Tak to budu mít žízeň pěkně dlouho,“ zasmál se Cal.

Doma si udělal kafe a toast a přečetl si titulní stránku. Pak noviny otevřel a polohlasně Rosie proklel. Udělal si pár poznámek a ignoroval občasně zvonění za dveřmi. Až když se zvonek těsně před půl devátou rozezněl znovu, zmáčkl tlačítko na bzučáku a prohlásil: „Pojďte nahoru.“

~

Dvojice členů ostrahy premiérova sídla Bute House na severní straně Charlottina náměstí si krátila nudu před koncem směny tím, že rozebírali rozdíly mezi ochrankou v londýnské Downing Street a v Bute House. Střežit londýnské sídlo premiéra připomínalo rejstřík v protiteroristické příručce: barikády proti autům naloženým bombami, železné bezpečnostní brány, skenery zavazadel, ozbrojení policisté.

„A co máme tady, kromě nás dvou?“ zakontroval vysoký strážný s ostře řezanými rysy. „Pár zámků, kameru, masivní vchodové dveře a jednoho ožralu, který na ně o půlnoci chodí bušit, jestli by si s ním pan premiér nedal soudeček...“

Jeho kolega, padesátník s takovým panděrem, že měly knoflíky na košili co dělat, aby zachovaly aspoň zdání upravenosti, se k němu připojil. „... A nějakýho blázna s kapucí, co v půl třetí v noci nechává za dveřma kytku.“

Oba se rozesmáli.

„Vsadím se, že ji někomu ukrad ze skleníku,“ uchechtl se dlouhán, sundal si čepici a zkontroloval, jestli mu všechny prameny stříbrných vlasů hezky drží na místě – nepříliš úspěšný pokus zakrýt pleš. „Víš co, mně se to víc líbí takhle.“

Pupkáč přikývl. Zabíjeli čas, než je vystřídá další směna, a doufali, že se tak stane ještě před premiérovou schůzkou v 8.45. Prý něco ohledně obnovitelných zdrojů a energetické politiky.

Dlouhán se jal třídit ranní noviny a skládat je do tří sloupečků (jeden pro premiéra, jeden pro tým poradců, jeden do jednacích místností), když vtom se pupkáč podíval na monitor na stole a zahlásil: „Už je tady.“

Ministr životního prostředí Alasdair Gordon a jeho asistent zrovna vystupovali z auta. Pupkáč vyšel ze stísněné bezpečnostní místnosti na chodbu a otevřel těžké vchodové dveře s naleštěným mosazným opláštěním.

„Dobré ráno, pane ministře.“

„Dobré, dobré...“ odvětil Gordon úředním tónem.

„Pan premiér už vás očekává.“

„V jednacích místnostech?“

„Ano, pane ministře.“

Pupkáč ustoupil, aby mohli oba návštěvníci projít. Pak zavřel dveře a vrátil se do bezpečnostní místnosti, ale než si stihl sednout zpátky za stůl, přivolal si ho k sobě dlouhán. Zrovna si pročítal titulní stránku *Daily Record*, která lákala na článek o jistém ekologickém aktivistovi, co leze politikům do zahrad, aby tam zasadil nějakou kytku. Byl tam i malý obrázek oné rostliny s latinským názvem v popisku.

„To je ona,“ řekl dlouhán. „To je ta kytky.“

Podívali se na sebe, ale než stihli něco říct, objevila se ve dveřích ministrova hlava. „Zapomněl jsem vám říct, že mi asistentka přinese nějaké papíry. Můžete mi je pak poslat?“

„Samozřejmě, pane ministře.“

Pupkáč se přesunul doleva, aby svým masivním tělem zakryl ministrovi výhled na květinu v okně. Jenže ministr už si ji podezřívavě prohlížel. „Kde se to tu vzalo?“

„Od manželky,“ vyhrkl dlouhán, který na rozdíl od pupkáče zachoval duchapřítomnost. „Ze zahrádky. Zahrádkaření, to je její. Všechno jí krásně roste.“

„Určitě?“ zadíval se Gordon na kytku.

Otázka jim zněla v uších i poté, co ministr odešel a z chodby už pomalu nebylo slyšet ani klapání jeho bot. Dlouhán si kytku prohlédl a hledal lístek se vzkazem. Jasně, tady je. Divný nápis v latině a varování před novou dobou ledovou.

Přesně jak to psali v novinách.

„Vyhoď to,“ zasyčel dlouhán. „Nebo nás to bude stát místo.“

~

Kolem půl desáté začínala Calovi docházet trpělivost. Celé ráno se u něj motali reportéři a fotografové se svými otázkami, termíny a požadavky. Už ani nevěděl, odkud kdo je (až na reportéra z krimi rubriky deníku *Scottish Sun*, který Calovi neustále předhazoval, že Rosiina agentura prodala článek výhradně jejich největšímu rivalovi. Prý za dvacet pět tisíc liber – a „jaký byl váš podíl, pane McGille, hm?“).

Ostatní si bezesporu mysleli to samé. I když to třeba neřekli na rovinu, čišelo to z tónu, jakým s ním mluvili. Zná se s Rosie dobře? Připravovali ten článek dlouho? Nechal/nechala taky něco jenom pro ně, aspoň kousek koláče?

S každou otázkou ho osočovali, že to s Rosie plánovali společně. Tohle je celá Rosie, prohlásil jeden z nich. O honorář za exkluzivní článek se klidně podělí hezky půl napůl.

Cal našťavaně vylezl na střechu. Reportéři postupně zmlkli a sledovali ho. Když se vrátil s proutěným tácem plným rostlin a s prásknutím ho položil na stůl, ozvalo se z davu hučení. „Poslužte si,“ rozdával Cal kytky.

Jeden reportér zaváhal, jestli si má dárek vzít. „Je to legální?“

Cal položil květináč vedle něj. „Tohle je *Dryas octopetala*, ta kytka, kterou jsem sázel do zahrad politikům. Nejvíc se jí dařilo během poslední doby ledové, a jestli si nebudeme dávat pozor, nastane její čas znovu. I tohle by totiž klimatické změny mohly způsobit – naruší proudy, které odvádějí teplou vodu od rovníku do severního Atlantiku.“

Reportéři se začínali nervózně vrtět.

„Omlouvám se za tu přednášku, ale tohle je to, co by vás mělo zajímat, ne ty blbosti s Rosie Provanovou,“ vysvětloval Cal.

Mladá reportérka, šedá myška s prokvétajícími hnědými vlasy a blokem v ruce, se ho s vážným výrazem ve tváři zeptala, jak se *Dryas octopetala* množí v přírodě. Zatímco jí Cal odpovídal, ostatní reportéři postupně odcházeli a fotografové začínali balit.

Cal se jim nedivil. Očividně měli s Rosie a jejími triky nemalé zkušenosti. I on měl pocit, že ho zradila, když poprvé otevřel *Daily Record*.

Předchozího odpoledne – nejspíš když se díval do mapy – si bez jeho vědomí vyfotila obrázek dědečka. Teď ho byly plné noviny. Titulní strana lákala přesně na to, co očekával, byť až zbytečně dramatizovala: „Odhalení: ekologický aktivista útočí na zahrady ministrů“. Vnitřek novin však skrýval obrovské překvapení: „Jak jsem se stal ekologickým

aktivistou: Za všechno vděčím svému dědečkovi, který během války tragicky zahynul na moři“. A zpod titulku se na Cala neusmíval nikdo jiný než dědeček.

Tohle tedy nečekal. Sevřel se mu žaludek a rychle noviny zavřel.

Když konečně vystrnadil posledního reportéra, zazvonil mu mobil. Nechal ho vibrovat na stole a dopřál si dlouhou procházku do zálivu Forth, směrem na západ k ostrovu Cramond. Potřeboval někam vypadnout. Když se dostal k náspu, jenž spojoval ostrov s pevninou, zrovna začínal příliv; sledoval, jak se moře přelévá přes ostrov, a pak zašel do hospody na oběd a kulečnick. Zpět domů do Grantonu se vydal až v pozdních odpoledních hodinách; snažil se, aby cesta trvala co nejdéle, takže si koupil zmrzlinu, pozoroval děti pouštějící draky, užíval si sluníčka a oddaloval chvíli, kdy se bude muset vrátit domů. Budou tam na něj zase čekat reportéři s dalšími otázkami?

Zlobil se na sebe, že se před Rosie o dědečkovi vůbec zmiňoval. Teď to bude ve všech novinách. Nejvíc mu byla proti srsti fotografie, z níž se bez jeho svolení stal veřejný majetek: Rosie ho převezla, ale mohl si za to sám, měl držet pusku a nevěřit jí.

Domů dorazil až po páté. Nikdo na něj nečekal. Na mobilu měl jenom čtyři nepřijaté hovory, žádnou zprávu. Prohlédl si seznam zmeškaných volání, ale ani jedno číslo neznal, a tak si otevřel e-mailovou schránku. Přejel pohledem všech šestnáct nových e-mailů, většina byla podle všeho od různých mediálních organizací. Měl tam ale i zprávu od DDP; další byly od Světového fondu na ochranu přírody a jedna od Greenpeace (což ho zaujalo, protože by mu mohli dohodit víc práce) a poslední e-mail přišel od jeho bývalé ženy Rachel. Rozklikl ho. „Zavolej mi, prosím.“ Poslala mu číslo na služební mobil a podepsala se „Rachel xxx“. Tři polibky, takhle končila e-maily běžně. Nic to neznamenal.

S očima upřenýma do počítače se rozhodoval, jestli má reagovat hned, nebo až později. Nakonec odepsal: „Proč, co se děje?“ Uvařil si kávu a po návratu ke stolu už na něj čekala odpověď.

Cale, narazila jsem na jednu starou paní, která vyrůstala s tvým dědečkem. Dneska ráno viděla jeho fotku v novinách. Moc by se s tebou chtěla setkat. Rachel xxx

Cal vytočil Rachelino číslo.

Zvedla to po čtvrtém zazvonění. „Cale?“ Zněla nervózně.

„Ano.“

„Nezlob se, Cale.“ Tohle dělala často: předem ho varovala, jak bude reagovat, než mu vůbec řekla, co měla na srdci.

„Já se nezlobím, Rachel. Akorát jsem unavenej. Mám za sebou pár náročnejch dní.“

„Já vím. Četla jsem o tom.“

I tohle pro ni bylo typické. Obvykle se snažila k jeho kampaním za životní prostředí příliš nevyjadřovat, ať už souhlasně, nebo nesouhlasně. Ale Calovi už stejně bylo jasné, co si myslí: protože se ve sporu o budoucnost planety rozhodl přidat výlučně na tuhle stranu, zavřel si dveře před jinými klienty, než jsou neziskové organizace a vládní agentury, ačkoliv by mu přepravní a ropné společnosti za jeho znalosti oceánografie zaplatily mnohem víc. Dřív jí pořád dokola vysvětloval, že nehodlá pracovat pro velké společnosti, které akorát znečišťují prostředí.

A stejně jí do jeho práce nic nebylo. Už dávno ne.

„Ale chtěla jsem říct, aby ses na mě nezlobil za to, co ti teď řeknu,“ pokračovala Rachel.

„A to?“ Cal se snažil neznít moc podrážděně.

„Ta paní, která se znala s tvým dědečkem, se jmenuje Grace Ann MacKayová. Jako děti bydleli hned vedle sebe. Byli kamarádi, vypadá to, že hodně dobří.“

„A proč bych se kvůli tomu měl zlobit? Zní to zajímavě.“
Rachel na chvíli zaváhala. „Chci se s tebou sejít.“

„Proč?“

„Abych ti řekla o seriálu, na kterém teď dělám. To díky němu jsem totiž poznala paní MacKayovou.“

„Ale to mi snad můžeš říct i po telefonu, ne?“

Pomaličku to začínalo připomínat rozhovory, jaké spolu vedli, když se z trhliny v jejich manželství stala propast. Vyměnili si pár zdvořilostí a ona pořád kroužila kolem horké kaše, dokud se nenaštval, nestáhl do ulity nebo ji nepřestal poslouchat – přesně jak předpovídala. Stal se z toho nehezky zvyk, který se mu podle všeho nepodařilo prolomit ani po rozvodu. „Nebo to nejde?“

Rachel si povzdychla. „Ten seriál bude o opuštěných místech – vesnicích na Skotské vysočině, které zůstaly po čistkách v osmnáctém a devatenáctém století úplně prázdné, ostrovech, odkud museli lidé odejít, protože na nich už nebylo z čeho žít, máme tam dokonce i jeden dům v Anglii, kde došlo ve dvacátých letech k vraždě a od té doby je zabeďněný...“

Odmlčela se, jako by čekala, že na to něco řekne. Když bylo na druhé straně telefonu ticho, dodala: „Plánujeme celkem osm dokumentů, dva ze Skotska, ostatní budou z Anglie.“

„A proč bych se kvůli tomu měl zlobit?“ nechápal Cal.

„No, my totiž... Ten ostrov, o kterém jsem mluvila, Cale, je Eilean Iasgaich, odkud pocházel tvůj dědeček.“

Cal na to nic neřekl.

„Cale?“

„Proč zrovna Eilean Iasgaich?“ promluvil konečně, hlasitěji a o poznání nepříjemněji než předtím.

„Věděla jsem, že tě to naštve.“ Bylo to spíš odevzdané konstatování, jako by jí sebral vítr z plachet.

„A proč se do toho teda pouštíš? Existuje přece spousta opuštěných ostrovů. Co je špatného třeba na Svaté Kildě?“